

В. О. Стрижало народився в м. Луцьку Волинської обл. в сім'ї військовослужбовця. У 1957 р. із золотою медаллю закінчив середню школу в м. Золочеві Львівської області і вступив на механічний факультет Київського політехнічного інституту (КПІ). Після закінчення з відзнакою інституту в 1962 р. В. О. Стрижало був направлений для роботи на посаді асистента на кафедру опору матеріалів КПІ, яку в той час очолював член-кореспондент АН УРСР (згодом - академік НАН України) Г. С. Писаренко. Після роботи на цій посаді протягом року В. О. Стрижало за рекомендацією Г. С. Писаренка вступив до аспірантури Інституту металокераміки і спецсплавів АН УРСР, в якому в той час Г. С. Писаренко очолював сектор високотемпературної міцності. Із цього часу творчий шлях В. О. Стрижала нерозривно пов'язаний з Академією наук УРСР і колективом спеціалістів у галузі міцності, який створив і очолював Г. С. Писаренко. В аспірантурі під керівництвом Г. С. Писаренка Володимир Олександрович займається вирішенням актуальної проблеми циклічної міцності тугоплавких металів і сплавів у вакуумі при високих (до 2000 К) температурах і у 1967 р. захищає кандидатську дисертацію.

У 1966 р. на базі сектору міцності Інституту проблем матеріалознавства АН УРСР було створено Інститут проблем міцності АН УРСР, де з першого дня його функціонування Володимир Олександрович працює у відділі втоми і термовтоми. Після захисту кандидатської дисертації В. О. Стрижало продовжив дослідження циклічної міцності тугоплавких сплавів при програмному малоцикловому навантаженні. У 1970-1974 рр. В.О.Стрижалом разом із співробітниками було створено експериментальну базу і проведено цикл досліджень, які дозволили розробити нові підходи до оцінки довговічності в умовах малоциклової втоми, яка супроводжується циклічною повзучістю матеріалу при м'якому пульсуючому навантаженні. За результатами цих досліджень Володимир Олександрович запропонував експериментально обґрунтований критерій подібності повзучості металів - критерій гомохронності, що дозволяє описувати умови подібності процесів спрямованого пластичного деформування металів і досліджувати ці процеси за різних видів напруженого стану і режимів статичного і циклічного навантаження. В. О. Стрижалом було запропоновано критерій опору металів повзучості при циклічному і статичному навантаженнях, розроблено метод кількісної оцінки його параметрів і виконано класифікацію конструкційних сплавів за цим критерієм. Узагальнені результати проведених досліджень лягли в основу докторської дисертації В.О.Стрижала на тему "Циклическая ползучесть и усталость металлов при малоцикловом нагружении в экстремальных температурных условиях", яку він успішно захистив у 1979 р.

У 1977 р. В. О. Стрижало очолив відділ міцності при криогенних температурах. На основі тісних творчих зв'язки з провідними організаціями СРСР, що створювали й експлуатували криогенну техніку (ЦКБЕМ, НВО "Кріогенмаш" та ін.), у відділі за їх замовленнями проводився широкий

спектр наукових робіт із дослідження міцності матеріалів і конструкцій при криогенних температурах і розробки відповідних методів розрахунку.

У 90-х роках у відділі продовжували розвиватись нові напрями досліджень міцності матеріалів при криогенних температурах, в тому числі дослідження впливу імпульсного струму й електромагнітних полів на поведінку сплавів криогенної техніки в умовах глибокого охолодження. Вперше в світовій практиці було отримано унікальні експериментальні дані, що використовувались при розробці потужних надпровідних електромагнітних систем, зокрема елементів термоядерного реактора ITER (Франція).

Наукові досягнення Володимира Олександровича щодо дослідження малоциклової втоми і циклічної повзучості знайшли достойне визнання: за розробку визначальних рівнянь і критеріїв граничного стану матеріалів при циклічних навантаженнях у 1988 р. у складі творчого колективу йому присуджено премію АН УРСР ім. О. М. Динника, а в 1990 р. він удостоєний Державної премії УРСР у галузі науки і техніки. За розробку новітніх методів оцінки міцності і довговічності елементів конструкцій В. О. Стрижало в 1997 р. у складі творчого колективу також присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки. У 2003 р. В.О.Стрижало було обрано членом-кореспондентом НАН України за спеціальністю “Механіка руйнування” по Відділенню механіки НАН України.

Досягнення В.О.Стрижало гідно оцінено державою - у 2016 р. Указом Президента України йому присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України». У 2020 р. наукове співтовариство відзначило його здобутки присудженням премії НАН України імені Г.С.Писаренка.

Свою плідну наукову працю, яка знайшла відображення у більш ніж у 400 наукових працях (14 з яких – монографії), В. О. Стрижало поєднує з активною науково-організаційною діяльністю. Він член Національного комітету України з теоретичної та прикладної механіки, член Українського товариства з механіки руйнування матеріалів, член Європейського товариства цілісності конструкцій (ESIS), член Наукової ради “Механіка деформівного твердого тіла” при Відділенні механіки НАН України, член спеціалізованих вчених рад Інституту проблем міцності імені Г. С. Писаренка НАН України і НТУУ “Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського”, заступник головного редактора міжнародного науково-технічного журналу “Проблеми міцності”, член редколегії журналу “Техническая диагностика и неразрушающий контроль”. У 1996 р. В. О. Стрижало обрано членом Нью-Йоркської академії наук.

В.О.Стрижало велику увагу приділяє педагогічній діяльності і підготовці інженерних кадрів - з 1979 р. він професор НТУУ “Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського” (кафедра “Динаміка, міцність машин та опір матеріалів”), де читає курс лекцій “Експериментальні методи в

механіці деформівного твердого тіла” студентам старших курсів та викладачам факультету підвищення кваліфікації. В. О. Стрижало багато уваги приділяє вихованню не тільки інженерних, а й наукових кадрів. Під його керівництвом підготовлено 15 кандидатів і 5 докторів наук. За заслуги в розвитку науки і підготовку кадрів Володимир Олександрович нагороджений орденом “Знак почета” і медалями.

Своїми науковими досягненнями Володимир Олександрович Стрижало зробив вагомий внесок у розвиток вітчизняної науки, започаткувавши і виконавши оригінальні дослідження з міцності тугоплавких сплавів і сплавів кріогенної техніки за циклічного навантаження в широкому інтервалі температур, несівної здатності оболонкових елементів паливних систем ракетно-космічних комплексів, впливу імпульсного струму й електромагнітних полів на механічні властивості матеріалів в умовах глибокого охолодження. Але попереду нові виклики і завдання, тому разом зі щирою вдячністю за багаторічну наукову, науково-організаційну і педагогічну діяльність висловлюємо Вам, вельмишановний Володимире Олександровичу, наші сподівання на Вашу подальшу творчу працю над вирішенням нових наукових задач. Міцного Вам здоров'я, сімейного добробуту, творчого натхнення і нових наукових здобутків!